

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 463/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. P.	pkt 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Oskarżony (l. 31) – kawaler, bezdzietny; mechanik samochodowy;	wyjaśnienia oskarżonego	134-135 w zw. 226	

<p>prace dorywcze; zdrowy; majątek: 1/4 udziału w spadku po rodzicach, w tym dom mieszkalny w M. przy ul. (...).</p> <p>2. Oskarżony był w przeszłości karany, w:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 2019 r. za udzielanie i posiadanie narkotyków (2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności), - 2020 r. za posiadanie broni palnej bez pozwolenia (na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności) - 2022 r. za udzielanie narkotyków (rok pozbawienia wolności). 			
dane osobo-poznawcze	130, 212, 137-138		
odpisy wyroków	203-204		
karta karna	127		
<p>3. A. H. w grudniu 2019 r. w P. podpisał in blanco kilka formularzy umów kupna-sprzedaży samochodów. Przekazał je nieustalonym mężczyznom, za co otrzymał 200 zł.</p> <p>4. Udostępnił im również swój dowód osobisty o nr (...), a w Urzędzie Miasta P. zgłosił zagubienie dowodu osobistego.</p> <p>5. Za udostępnienie swoich danych osobowych,</p>	<p>zeznania świadka A. H.</p>	<p>321 w zw. z k. 178, 121-122,71; 89 i 93 (...)</p>	

<p>wykorzystanych następnie do popełnienia in. przestępstwa, A. H. został skazany przez SR Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wyrokiem z 08.07.2021 r. (III K 361/21).</p> <p>6. A. H. cierpiał na schizofrenię paranoidalną.</p> <p>7. A. H. w dacie czynu miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.</p>			
dokumenty z UM P. o utracie dowodu osobistego	102-104		
odpis wyroku sygn. akt III K 361/21	k. 105 i akta IIIK 361/21		
opinia sądowo - psychiatryczna	160-163, 108-109		
protokół przeszukania mieszkania	117-120		
<p>8. Samochód F. (...) nr rej. (...) rok prod. 2010, należał do spółki (...) z P., początkowo był w leasingu, później został wykupiony na własność.</p> <p>9. Samochód użytkowany był w firmie przez kilku kierowców, na długich trasach (miał przebieg ponad 300 tys. km); często załadowany materiałami do konstrukcji stoisk targowych; brał udział w</p>	<p>zeznania świadka D. K.</p>	277-279	

stłucze; coraz częściej pojawiały się poważniejsze awarie (m.in. stuki w zawieszaniu, nie działała klimatyzacja; słabo przyspieszał).

10. Po wykupieniu z leasingu pojazd przestał by serwisowany. Ostatni przegląd serwisowy w F. (...) wykonany został w 2017 r. – wówczas wymieniono filtry i olej oraz stwierdzono m.in. naderwanie tuleje wahaczy tylnych i luźny drążek kierowniczy (nie wykonano jednak naprawy w serwisie).

11. Spółka (...) uznała, że inwestowanie w pojazd (naprawy) już się nie opłaca; wystawiła pojazd na sprzedaż, jednak długo nikt nie odpowiadał na ofertę.

12. W dniu 19 grudnia 2019 r. w siedzibie spółki (...) w P. pojawiła się nieustalona osoba, która, która kupiła pojazd F. (...) za kwotę 11.000 zł. Sprzedający powiadomił go o stanie technicznym pojazdu.

13. Kupujący zapłacił cenę gotówką; posługiwał się dowodem osobistym A. H.. W fakturze jako nabywca został wpisany A. H.. A. H. w rzeczywistości nie kupił samochodu.

zeznania świadka

A. H.

321 w zw. z k. 178, 71,v
121-122

faktura VAT (...)	78		
historia pojazdu	254-255		
faktura za przegląd	269, 271		
<p>14. Oskarżony M. P. wszedł w posiadanie w/ w pojazdu F. (...). Pojazd przechowywał na swojej posesji w M. przy ul. (...).</p> <p>15. W dniu 12 stycznia 2020 r. zamieścił ofertę sprzedaży za kwotę 16.500 zł w serwisie (...).</p> <p>16. Oskarżony nie podał w ogłoszeniu swojego numeru telefonu - wykorzystał numer telefonu swojego kolegi A. Z., którego za te przysługę poczęstował piwem i doładował mu telefon.</p> <p>17. W specyfikacji pojazdu w ogłoszeniu wskazane było: pojazd od osoby prywatnej, stan techniczny – nieuszkodzony; auto z polskiego salonu, w idealnym stanie, jeden właściciel, jedna osoba jeździła, bezwypadkowy, oryginalny lakier, wszelkie wymiany robione na czas.</p> <p>18. Na ogłoszenie odpowiedział pokrzywdzony Ł. R.. W rozmowie telefonicznej uzyskał informację, że pojazd jest do obejrzenia i w tym celu ma przyjechać do M. na posesję przy</p>	<p>zeznania świadka A. Z.</p>	96v, 233-234	

ul. (...). Była o posesja oskarżonego.			
zeznania świadka Ł. R.	15, 74-75, 226-231		
zeznania świadka K. R. (1)	26-27, 79v-80, 231-233		
dokumentacja medyczna	261		
oferta z serwisu (...)	5		
dane telekomunikacyjne	42-44		
<p>19. W dniu 21 stycznia 2020 r. Ł. R. z żoną K. R. (1) przyjechał na wskazana posesję.</p> <p>20. Po jakimś czasie pojawił się tam również oskarżony M. P. w towarzystwie mężczyzny o nieustalonych danych personalnych. Przedstawili się imionami: M. i A.. Wyglądali jak syn i ojciec (ok. 30l i ok. 50l.); zachowywali się jakby się dobrze znali.</p> <p>21. Było ciemno i zimno, państwo R. obejrżeli z zewnątrz auto, odbyli jazdę próbną wokół domu. Nieustalony mężczyzna ciągle gdzieś znikał, m.in. wyjechał po czujnik lakieru, który następnie przykładał w wybrane przez siebie miejsca. Oskarżony M. P. rozmawiał głównie z kupującymi.</p>	zeznania świadka Ł. R.	15, 74-75, 226-231	

22. Ł. R. i K. R. (1) zauważyli, że nie działa klimatyzacja i czujniki parkowania. Oskarżony M. P. powiedział, że klimatyzacja nie działa, bo jest zima, a latem będzie działała. Co do czujnika podał, że jest to chwilowy błąd. Zapewniał, że pojazd jest bezwypadkowy, z oryginalną powłoka lakierniczą, serwisowany w salonie (naprawiany tam co roku) i jeździła nim jedna osoba. Mężczyźni mówili, że pojazd nadaje się od razu do jazdy, bez nakładów finansowych. Cenę niższą niż inne pojazdy w tym roczniku uzasadniali wysokim przebiegiem.

23. Państwo R. uwierzyli w zapewnienia. Postanowili auto kupić, utargowali cenę 15.000 zł, którą zapłacili gotówką.

24. Oskarżony M. P. otworzył drzwi pomieszczenia, w którym mieli podpisać umowę. K. R. (2) wypisała umowę w dwóch egzemplarzach. Towarzyszący oskarżonemu mężczyzna podał, że nazywa się A. H., okazał dowód osobisty (...) na nazwisko A. H. i podpisał się na umowach jako sprzedający (...). Kupujący otrzymał kartę pojazdu i dowód rejestracyjny.

25. Po zawarciu umowy oskarżony M. P. wręczył kupującemu

fakturę, wskazując że będzie potrzebna do rejestracji. Była to faktura nabycia pojazdu od spółki (...). Pokrzywdzony przeczytał ją dopiero w domu.

26. Oskarżony M. P. i towarzyszący mu mężczyzna, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzili pokrzywdzonego Ł. R. w błąd co do stanu technicznego i historii pojazdu oraz osoby sprzedającego. W ten sposób wyłudzili od niego zapłatę za samochód, którego pokrzywdzony inaczej by nie kupił.

27. Gdyby pokrzywdzony wiedział, że pojazd kupuje od osoby, która pozoruje, że jest A. H., nie zawarłby umowy. Nie kupiłby auta także wtedy, gdyby wiedział, że pojazd miał wady (m.in. sprzęgła, klimatyzacji, błędy komputera), że należał przedtem do firmy i użytkowało go wielu kierowców, że nie był przez cały czas serwisowany.

zeznania świadka K. R. (1)	26-27, 79v-80, 231-233	
tablice poglądowe	82-83	
szkic posesji i zdjęcie	223-224	
umowa kupna – sprzedaży samochodu	77	

wzory podpisów,	124-125, 284		
opinia biegłego grafologa	288-300		
28. Już w drodze powrotnej do domu Ł. R. zauważył, że nie działa jedna żarówka, a komputer nie sygnalizował tego błędu. Na drugi dzień rano pokrzywdzony wdusił pedał sprzęgła, sprzęgło wpadło w podłogę i tak już zostało. (...) odholował do mechanika.	zeznania świadka Ł. R.	15, 74-75, 226-231	
29. Okazało się, że pojazd ma zepsutą sprężarkę klimatyzacji, uszkodzone sprzęgło (dwu-masa), zepsuty komputer. Pokrzywdzony na swój koszt dokonał koniecznych napraw, za co zapłacił 2.593.35 zł.			
30. Ł. R. zadzwonił pod numer telefonu wskazany w ogłoszeniu i poinformował o wadach. Odezwał się mężczyzna podający się za A. H.. Nie chciał zwrócić pieniędzy; dopiero gdy pokrzywdzony powiedział, że spotkają się w sądzie, rozmówca zgodził się. Jednak następnego dnia telefon odebrał już oskarżony M. P., który powiedział, że samochodu nie przyjmie z powrotem. Kolejny raz do pokrzywdzonego zadzwonił jeszcze inny mężczyzna, podający się za pracodawcę A. H. i			

<p>powiedział, że nie da się szantażować.</p> <p>31. Pokrzywdzony złożył przeciwko A. H. pozew o zapłatę z oświadczeniem o odstąpieniu od umowy (I C 1989/20). Zawiadomił także Prokuraturę o oszustwie.</p> <p>32. W późniejszym czasie z pokrzywdzonym kontaktowała się na polecenie oskarżonego M. P. jego ówczesna dziewczyna M. G. („Piszę w imieniu M. (od niego Pan kupował 2 lata temu samochód)”. Prosiła w jego imieniu, by dogadać się poza sądem i wycofać sprawę karną.</p> <p>33. Współoskarżony A. H. zmarł w toku procesu, a postępowanie co do niego zostało prawomocnie umorzone (II K 743/22).</p>			
<p>zeznania świadka K. R. (1)</p>	<p>26-27, 79v-80, 231-233</p>		
<p>zeznania świadka M. G.</p>	<p>265-267</p>		
<p>zestawienie, zlecenie napraw i faktura N.</p>	<p>6-8,28-29</p>		
<p>oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych umowy, pozew</p>	<p>10-11 oraz akta IC 1989/20</p>		
<p>wydruk wiadomości tekstowych</p>	<p>239-253</p>		

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. P.	pkt 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony nie uczestniczył w oszukańczej transakcji.	wyjaśnienia oskarżonego	134-135 w zw. 226	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1. 1.1.1. 1.1.1.	wyjaśnienia oskarżonego M. P.	W znikomy stopniu przydatne - tylko w zakresie danych osobo-poznawczych, które składał oskarżony.	
zeznania świadka A. H.	Świadek niezależnie od swojej procesowej sytuacji zeznawał spójnie co do okoliczności złożenia podpisów na formularzach umów sprzedaży, co koresponduje także z wyjaśnieniami, które składał w sprawie sygn. III K 361/21. Zaprzeczał, aby		

	uczestniczył w transakcji z pokrzywdzonym i negował złożenie podpisu na umowie sprzedaży pojazdu F. (...), co odpowiada opinii grafologicznej.	
zeznania świadka Ł. R.	<p>Zeznania odpowiadają zasadniczo zeznaniom świadka K. R. (1), A. Z., M. G., częściowo A. H., danymi telekomunikacyjnymi, ogłoszeniem w serwisie samochodowym, dokumentami dot. napraw w powiązaniu z zeznaniami świadka D. K.. Świadek szczerze przyznaje, że nie jest w stanie rozpoznać oskarżonego; nawet widząc i słysząc go na rozprawie. Z kolei co do miejsca zakupu, bez wątpienia rozpoznał posesję oskarżonego. Powyższe zestawienie wskazuje, że świadek nie zeznaje w sposób tendencyjny i stara się przedstawić sytuację zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą. Brak dowodów przeciwnych relacji świadka co do sposobu przeprowadzenia transakcji, w tym treści zapewnień sprzedających. Kwestia ujawnienia wad i zakresu napraw koniecznych pokrywa się z dokumentami.</p>	
zeznania świadka K. R. (1)	<p>Zeznania odpowiadają zasadniczo zeznaniom świadka Ł. R., A. Z., częściowo A.</p>	

H., M. G., danymi telekomunikacyjnymi oraz dokumentami (dot. napraw; ogłoszenia w serwisie). Świadek nie rozpoznała oskarżonego na okazanych w toku dochodzenia wizerunkach. Na rozprawie kategorycznie wskazała na oskarżonego, podając, że nabrała pewności z uwagi na osobistą styczność z oskarżonym i usłyszany jego głos (czyli te elementy, których nie zawierała czynność okazania wizerunków/zdjęć). Niewątpliwie rozpoznanie to, z uwagi na upływ czasu i sugestywność (osoba rozpoznawana siedziała na ławie oskarżonych), nie jest wystarczające do tego, by czynić na tej tylko podstawie ustalenia faktyczne. Nabiera znaczenia tylko w powiązaniu z innymi elementami (opisanymi dalej w sekcji 2.2.). Co do przebiegu transakcji i zakresu wad – relacja spójna z zeznaniami świadka Ł. R. i brak dowodów przeciwstawnych.

zeznania świadka D. K.

Wiarygodne – świadek jest osobą postronną, niezainteresowaną biegiem ani wynikiem procesu, zeznawał naturalnie (liczne wtrącenia, spontaniczne przypomnienia); przedstawiona przez świadka historia pojazdu

	<p>i okoliczności jego zbycia odpowiadają zebranym dokumentom (co do zakresu ostatniego serwisowania w F. (...); zakresu napraw wykonanych przez pokrzywdzonego).</p>	
<p>zeznania świadka M. G.</p>	<p>Zeznania świadka pokrywają się zasadniczo z wydrukiem wiadomości tekstowych, a nadto z zeznaniami świadków Ł. R. i K. R. (1).</p>	
<p>zeznania świadka A. Z.</p>	<p>Świadek potwierdził fakt udostępnienia swojego telefonu oskarżonemu dla celów związanych z ofertą sprzedaży pojazdu i wykorzystania go zgodnie z celem (odbycia przez oskarżonego rozmowy telefonicznej z klientem), a także fakt posiadania samochodu F. (...) przez oskarżonego. Okoliczności te pokrywają się z zeznaniami świadków Ł. R. i K. R. (1) oraz danymi telekomunikacyjnymi (na świadka był zarejestrowany numer telefonu k. 44, z którym kontaktował się pokrzywdzony k. 32). Wprawdzie na rozprawie świadek zeznawał mniej stanowczo i wybiórczo, jednak podtrzymał swoje zeznania z dochodzenia, a upływ czasu mógł mieć wpływ na częściowe zatarcie wspomnień.</p>	
<p>opinia sądowo - psychiatryczna dot. A. H.</p>	<p>Niekwestionowana przez strony; korespondująca z</p>	

	danymi z akt sprawy sygn. III K 361/21.	
opinia grafologa	<p>Niekwestionowana przez strony; przydatna w zakresie wykluczenia autentyczności podpisu A. H. na umowie sprzedaży; w tej części kategoriowa i poparta jasnym wywodem.</p> <p>Dowód ten Sąd przeprowadził z urzędu, mając na uwadze, że już pobieżna analiza tego zapisu graficznego, w powiązaniu z relacją A. H. konsekwentnie kwestionującego swój podpis na umowie, wskazywały na to, że wysoce wątpliwym jest, by podpis od tej osoby pochodził, co ostatecznie potwierdziła również ekspertyza biegłego.</p> <p>Sąd nie zlecał dalszego opiniowania co do tego, czy podpis na umowie pochodzi od oskarżonego, bo bezspornym było, że spośród dwóch mężczyzn obecnych przy transakcji, podpis składał mężczyzna starszy, który nie odpowiadał sylwetce oskarżonego (tak: zeznania Ł. i K. R. (1)). Wobec tego opinia w tym zakresie mogłaby potwierdzić to, co wynika już z innych dowodów.</p>	
wydruk wiadomości tekstowych, umowa kupna-sprzedaży, pozew i	Dowody z tych dokumentów korespondują z	

oświadczenie o uchyleniu się od skutków umowy	ustaleniami wyprowadzonymi na podstawie źródeł osobowych (zeznania świadków Ł. R., K. R. (1) i M. G.).		
pozostałe dokumenty, w tym: dane telekomunikacyjne, karta karna, odpisy wyroków, notatki urzędowe, protokoły przeszukania, dokumenty z UM P., , faktury VAT, zlecenie napraw	<p>Dokumenty mają charakter urzędowy, bądź zostały wystawione przez podmioty trzecie, niezainteresowane wynikiem procesu; ich autentyczność nie była kwestionowana.</p> <p>W szczególności nie sposób podważyć dokumentu zlecenia i wykonania naprawy samochodu, który został wystawiony przez firmę zewnętrzną (sieć profesjonalnych stacji obsługi pojazdów).</p> <p>Od zakupu pojazdu minęło trzy lata, pojazd podlegał bieżącej eksploatacji i kolejnym naprawom, a zatem nieużyteczne było poddawanie samochodu oględzinom i opiniowaniu co do stanu technicznego pojazdu w chwili zakupu.</p>		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

1.2.1.	wyjaśnienia oskarżonego M. P.	<p>Zebrane dowody, w postaci przede wszystkim zeznań świadków Ł. R., K. R. (1), A. Z., M. G., częściowo A. H., danych telekomunikacyjnych, opinii grafologa, ogłoszenia w serwisie samochodowym, faktur zakupu i za naprawy – podważają oświadczenie oskarżonego o nieprzyznaniu się do winy.</p> <p>Wprawdzie w toku okazania tablic poglądowych z wizerunkami osób świadkowie Ł. R. i K. R. (1) nie rozpoznali oskarżonego, jednakże powiązanie oskarżonego z transakcją sprzedaży pojazdu jest oczywiste, wynika bowiem z nieodpartej logiki wydarzeń i powiązania faktów, ustalonych w sposób pewny.</p> <p>Oskarżony był właścicielem posesji, na której znajdował się pojazd (mieszkał tam sam z 80-letnią babcią). Do miejsca tego został skierowany pokrzywdzony, gdy podjął kontakt pod numerem telefonu wskazanym w ogłoszeniu. Numer ten został w ogłoszeniu zamieszczony z inicjatywy oskarżonego, który namówił kolegę do udostępnienia mu go za drobną „opłatą” (piwo i doładowanie). Na miejscu pokrzywdzony</p>	
--------	--------------------------------------	---	--

rozmawiał z dwoma mężczyznami, przy czym jeden z nich, młodszy, o imieniu M., dysponował kluczami do pomieszczeń. Jakiś czas po transakcji oskarżony podejmował kontakt z pokrzywdzonym w sprawie spornej transakcji. Znał jego dane, które przekazał osobie pośredniczącej w tym kontakcie. W korespondencji tej jako sprzedający pojazd wskazany jest oskarżony; podejmował on pertraktacje we własnym interesie (co wynika z treści komunikatów zamieszczonych w sms-ach). Nie do przyjęcia jest więc wariant, że oskarżony został wplątany w transakcję, w której nie brał lub nie chciał brać udziału. Wszystkie te okoliczności prowadzą bowiem do wniosku, że był w nią zaangażowany i traktował jako własny interes. Wobec tego, rozpoznanie oskarżonego na rozprawie przez świadka K. R. (1), jest jedynie dopełnieniem wniosków wypływających z logicznej analizy w/w faktów.

Skoro oskarżony brał udział w transakcji zarówno na etapie poprzedzającym finalizację zakupu (etap ogłoszenia, sprowadzenia pojazdu), etapie kontaktu z potencjalnym kupującym (telefonicznie i na swojej posesji), jak

i po zakupie (w sprawie „dogadania się” poza sądem) – to dostatecznie dowodzi to tego, że miał istotny wkład w realizację całego przedsięwzięcia, które traktował jak swoje.

Z relacji pokrzywdzonego i jego żony wynika, że udział oskarżonego w składaniu zapewnień co do stanu technicznego i historii pojazdów, był istotny, jeśli nie wiodący. Wynika z nich również, że obaj mężczyźni prowadzący z nimi rozmowy, pozostawali w bliskich stosunkach (znali się, zachowywali się jak ojciec i syn). Wobec tego bez wątpliwości należy przyjąć, że oskarżony M. P. doskonale zdawał sobie sprawę, że współtowarzysz nie jest A. H. i że bezprawnie posługuje się dowodem osobistym na takie nazwisko oraz kreśli na umowie podpis o takim brzmieniu. Oczywisty jest więc wniosek, że oskarżony obejmował swoją świadomością i wolą wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do tożsamości sprzedającego. Poza tym, mając w ręku dokument, z którego wynikało przeciwieństwo do składanych ustnie i w ogłoszeniu zapewnień, chociażby co do tego, czy pojazd jest od osoby prywatnej, miał jednego właściciela, jednego kierowcę - czemu zaprzeczał dowód zakupu firmowego pojazdu od

spółki oraz zwlekając z przekazaniem tego dokumentu pokrzywdzonemu do czasu, gdy transakcja została sfinalizowana, oskarżony dostatecznie ujawnił, że także w kwestii stanu i historii pojazdu intencjonalnie kłamał bądź przemilczał istotne fakty. Oskarżony jest mechanikiem, widział, że nie działa klimatyzacja, a komputer nie wyświetla błędów czujnika parkowania, zapewniał kupującego, że nie jest to trwała wadliwość sprzętu. Bez wątplenia w tym względzie kłamał. Z racji swojego doświadczenia zawodowego, musiał mieć wiedzę również co do wadliwości tkwiących głębiej w pojeździe, zważywszy na stopień uszkodzenia sprzęgła (następnego dnia po zakupie przestało działać). Bez znaczenia jest to, że pojazd był „wiekowy”. Istotnym było bowiem, to że oskarżony składał zapewnienia, że stan techniczny jest dobry i pozwala na użytkowanie pojazdu od zaraz, bez koniecznych napraw. W zaufaniu do tych zapewnień pokrzywdzony dokonał rozporządzenia pieniędzmi. Jak bowiem oświadczał sprzedającemu, pojazd był mu niezbędny do przewożenia dzieci do przedszkola, od zaraz; nie miał pieniędzy na dodatkowe naprawy auta;

		gdyby wiedział, że auto jest wadliwe i będzie trzeba wymienić tak kosztowny i istotny element, jakim niewątpliwie jest sprzęgło, do rozmów o zakupie w ogóle by nie przystąpił.	
1.1.1.	zeznania świadków Ł. R. z k. 74-75 i K. R. (1) z k. 79-80	Podczas okazania tablic poglądowych z wizerunkami osób świadkowie wskazali inną osobę niż oskarżony, jednakże nie było to wskazanie kategoryczne, gdyż świadkowie zaznaczyli, że jest to mężczyzna przypominający osobę podającą się za M., jednak zdecydowanie „za młody”; ponadto wskazanie oparli na jednej zapamiętanej cesze („pulchny”), którą wyróżniał się ten wizerunek. Stąd też rozpoznanie to nie może być podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Na rozprawie świadkowie wyjaśnili, że same wizerunki (bez możliwości przyjrzenia się osobom „na żywo”) nie dawały im możliwości formułowania stanowczych wskazań. Podobnie należy ocenić kwestię wskazania drugiego z mężczyzn.	
3.	PODSTAWA PRAWNA WYROKU		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo	pkt 1	M. P.

	warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej		
<p>1. Oskarżony M. P., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd, czym wypełnił znamiona oszustwa z art. 286 § 1 k.k.</p> <p>2. Wprowadzenie w błąd dotyczyło dwóch płaszczyzn. Po pierwsze, stanu technicznego i historii pojazdu. Wbrew składanym zapewnieniom pojazd nie był użytkowany przez osobę prywatną, nie miał jednego właściciela, nie jeździł nim jeden kierowca, nie był serwisowany do czasu sprzedaży i nie miał robionych napraw na czas, ani tym bardziej nie był w „idealnym stanie”, jak głosiło ogłoszenie w Internecie i jak zapewniał oskarżony i jego towarzysz w trakcie negocjacji. Pojazd posiadał istotne wady techniczne, które uniemożliwiały, w zasadzie niemal od razu po zakupie, jego normalne użytkowanie. Po drugie, wprowadzenie</p>		

błąd dotyczyło strony transakcji, gdyż sprzedający posługiwał się fałszywą tożsamością (podawał się za kogoś innego), czego pokrzywdzeni nie byli świadomi aż do procesu.

3. Kreowane w ten sposób wyobrażenie o rzeczywistości nie odpowiadało faktom w zakresie istotnym dla podjęcia decyzji o rozporządzeniu mieniem - gdyby pokrzywdzony wiedział, że pojazd ma inną historię i stan techniczny, a osoba, od której go kupuje, nie jest tym, za kogo się podaje, nie zawierałby umowy (por. wyr. SN z 2.10.2015 r., III KK 148/15). Dla bytu przestępstwa oszustwa jest obojętne, czy pokrzywdzony mógł lub powinien był sprawdzić prawdziwość twierdzeń sprawcy, nie jest nawet istotne, że pokrzywdzony mógł wykryć błąd przy dołożeniu znikomej nawet staranności; bezkrytyczność, łatwowierność, czy nawet naiwność pokrzywdzonego nie zwalniają oskarżonego od odpowiedzialności (post. SN z 15.3.2017 r., II KK 73/17, wyr. SN z 18.6.2019 r., V KK 246/18; wyr. SA w Warszawie z 29.5.2017 r., II AKa 72/17, wyr. SA w Krakowie z 18.12.2012 r., II AKa 190/12, wyr. SA w Krakowie z 20.10.2011 r., II AKa 145/11; wyr. SA we

Wrocławiu z 3.4.2013 r., II AKA 80/13).

4. Kupno pojazdu z takim „obciążeniem” prawnym i faktycznym (technicznym) było dla pokrzywdzonego bez wątpienia niekorzystne.

Niekorzystne rozporządzenie mieniem polegać może na jakimkolwiek pogorszeniu sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, także w aspekcie uzyskania świadczenia na gorszych warunkach niż to było uzgodnione. W niniejszej sprawie pojazd, który zakupił pokrzywdzony, nie nadawał się do jazdy, wymagał od razu koniecznych napraw, na które pokrzywdzony musiał wydatkować znaczne dla jego budżetu domowego sumy pieniężne. Wydatków tych pokrzywdzony nie przewidywał, gdyż był zapewniany, że pojazd nadaje się do użytkowania, bez dalszego wkładu finansowego. Ponadto, umowa, którą zawarł nie wiązała osoby fizycznej, pod którą podszył się sprawca „z fałszywą tożsamością”, bo osoba ta (w tym wypadku: A. H.) nie złożyła w ogóle oświadczenia woli o zawarciu umowy. Okoliczności te zostały ujawnione dopiero na rozprawie; nie wymaga wszakże szerszej argumentacji twierdzenie, że pokrzywdzony nie

przystalby na zawieranie umowy ze sprzedającym, który jest kimś innym niż się przedstawia i który fałszuje umowę podpisując się za kogo innego. Pokrzywdzony w istocie nie zna do teraz rzeczywistej, ukrytej, strony transakcji, co stawia go w pozycji wysoce niekorzystnej z punktu widzenia chociażby drogi cywilnoprawnej dochodzenia roszczeń (na temat trudności, które napotyka w tej materii kontrahent osoby posługującej się fałszywą tożsamością, np: A.G. Harla „Ważność umowy zawartej z osobą fizyczną, która zawarciu umowy podała się za kogoś innego”, Palestra 2002, 46/11-12; M.P. Ziemiak, „Kradzież tożsamości osoby fizycznej – wybrane zagadnienia cywilnoprawne”. Gdańskie Studia Prawnicze, 2018 t. XXXIX).

5. Ustalone okoliczności przedmiotowo-podmiotowe czynu wskazują jednoznacznie na działanie oskarżonego ze świadomością i wolą (zamiarem bezpośrednim kierunkowym), obejmującą zarówno cel wyłudzenia pieniędzy, jak i oszukańczy sposób działania. Dla oskarżonego było jasnym, że sprzedając pojazd obciążony istotnymi wadami i ukrywając

tożsamość sprzedającego, działa na niekorzyść pokrzywdzonego, tj. wprowadza go w błąd i wyłudza od niego pieniądze, których ten, znając prawdziwy stan rzeczy, nigdy by w ten sposób nie wydatkował. Oskarżony wraz z współsprawcą działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; uzyskał przysporzenie majątkowe i uniknął strat, związanych z wydatkowaniem na pojazd technicznie niesprawny i o niejasnym statusie prawnym (por. wyr. SN z 19.3.2008 r., V KK 363/07).

6. Oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, której tożsamości w niniejszym procesie wprawdzie nie ustalono, jednakże okoliczności przedmiotowe wskazują na istnienie między nimi porozumienia. Wpływ każdego z nich na realizację wspólnego przedsięwzięcia był istotny – oskarżony wykonywał czynności na etapie przygotowania transakcji (ogłoszenia, przechowania auta), jak i w trakcie uzgadniania warunków sprzedaży (negocjacji, składania nieprawdziwych zapewnień); drugi współsprawca – „dawał” fałszywą tożsamość i cudzy dowód osobisty, podszywając się na umowie pod kogoś innego.

W takich warunkach uzasadnione jest przyjęcie, że działali w ramach wzajemnie uzgodnionego podziału ról, realizując wspólne przedsięwzięcie, obejmując swoją świadomością i wolą całość akcji przestępczej. Natomiast okoliczność, jak zamierzali podzielić między sobą wpływy z transakcji, nie jest ważąca dla bytu przestępstwa, bo zgodnie z definicją korzyści majątkowej zawartą w art. 115 § 4 k.k., korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego (por. post. SN z dnia 02.09.2020 r., V KK 303/20).

7. Opis czynu Sąd doprecyzował stosownie do ustaleń faktycznych (osoba współsprawcy, zakres wprowadzenia w błąd) i zmienił datę czynu (w zarzucie była oczywista omyłka).

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		

Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. P.	pkt 1	pkt 1	Na niekorzyść: - naruszone dobro prawne istotnej wagi (prawidłowość i uczciwość obrotu); - sposób działania (aktywne formy wprowadzania w błąd,

zakres wprowadzenia w błąd; wykorzystanie cudzego dowodu osobistego; wykorzystanie osoby użyczającej numeru telefonu do wprowadzenia oszukańczej oferty; forma współdziałania);

- zakres szkody (mierzony nie tylko samą wartością wyłudzenia, ale także dodatkowymi niedogodnościami wynikającymi z nabycia pojazdu z wadami fizycznymi i prawnymi);

- uprzednia karalność.

Na korzyść:

- prowadzenie względnie ustabilizowanego życia rodzinnego, podejmowanie pracy zarobkowej,

- niekaralność za podobne występki

- średnia wartość wyłudzenia,

- zachowanie po czynie (kontakt w sprawie wyrównania szkody).

Za oszustwo grozi kara od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (art. 286 § 1 k.k.) .

Bilansując w/w okoliczności Sąd uznał, że kara roku pozbawienia wolności jest adekwatna do społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza stopnia winy oskarżonego, a przy tym spełni cele indywidualno- i

generalnoprewencyjne, w tym pozytywnie wpłynie na kształtowanie w społeczeństwie właściwej postawy dbałości o przestrzeganie w obrocie zasad uczciwości i rzetelności.

Wymierzona kara w niewielkim stopniu wykorzystuje sankcję ustawową (górną granicę zagrożenia), wobec tego dostatecznie uwzględnia okoliczności łagodzące, w tym także fakt, że oskarżony jest osobą młodą i nie popełniał wcześniej podobnych występków.

Jednakże stopień zaangażowania oskarżonego w przestępcze przedsięwzięcie i metody działania, w tym zwłaszcza posługiwanie się cudzą tożsamością dla ukrycia rzeczywistej strony transakcji, wskazują na wysoki stopień winy sprawcy.

Oskarżony jest z zawodu mechanikiem, ma więc doświadczenie zawodowe i życiowe, by utrzymywać się z pracy własnych rąk, a nie z krzywdy innych.

W płaszczyźnie przestrzegania prawa oskarżony nie koryguje swojego postępowania – popełniał przestępstwa wysoce karygodne (przestępczość narkotykowa), analizowanego czynu

dopuszczył się kilka miesięcy po zakończeniu tymczasowego aresztowania w innej sprawie.

Nie może więc liczyć po raz kolejny na łagodne potraktowanie.

Reasumując, dla osiągnięcia celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, koniecznym jest wymierzenie kary w postaci bezwzględnej. Nie ma warunków do budowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej na przyszłość.

Wymierzenie kary łagodnej (tj. wolnościowej) nie spełniałaby celów wychowawczych, w aspekcie indywidualnym i generalnym.

Zjawisko oszukańczych transakcji sprzedaży pojazdów rozpatrywane w pewnej większej skali jest wysoce uciążliwe. Przynosi przy tym szkody niematerialne w dobrach ogólnych, np. spadek zaufania społeczeństwa do bezpieczeństwa takich transakcji.

Wzgląd na społeczne oddziaływanie wyroku, na kształtowanie pożądanych podstaw w społeczeństwie, jest równie istotny, co potrzeba prewencyjnego i

			wychowawczego oddziaływania na konkretnego sprawcę.
M. P.	pkt 2	pkt 1	<p>Kompensata szkody – zgodnie z wnioskiem (k. 215).</p> <p>Umowa zawarta z osobą wykorzystującą fałszywą tożsamość nie wiąże A. H. (nie składał on oświadczenia woli o sprzedaży pojazdu). Pojazd, którego formalnym właścicielem był A. H., „sprzedała” osoba o nieustalonej tożsamości, podpisując się za kogo innego. Pojazd został zarejestrowany na pokrzywdzonego na podstawie umowy poświadczającej nieprawdziwy stan rzeczy - pokrzywdzony nie nabył bowiem pojazdu od A. H..</p> <p>Nieważność takiej umowy skutkuje zwrotem świadczeń jako nienależnych (taką sankcję przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie - por. wywody prawne przytoczone w cyt. wcześniej piśmiennictwie A.Harla, „Ważność ...”, op. cit.). Poza zwrotem nienależnego świadczenia, sprawca odpowiada też za szkodę na zasadach ogólnych (art. 415 k.c.)</p> <p>Wobec tego oskarżony, solidarnie z współsprawcą, zobowiązany jest zwrócić pokrzywdzonemu kwotę środków wydatkowanych na zakup pojazdu</p>

obarczonego wadami (15 tys. zł) oraz wydatków poczynionych na jego naprawy w zakresie, który pokrzywdzony poniósł i wykazał stosownymi rachunkami (2.593,35 zł – k. 6).

W ten sposób dojdzie do wyrównania uszczerbku, który pokrzywdzony poniósł wskutek oszukańczej transakcji.

Co oczywiste, zgodnie z regułami prawa cywilnego, nastąpić to musi za zwrotem pojazdu (pokrzywdzony nie może uzyskać bezpodstawnego wzbogacenia wskutek zwrotu ceny i jednoczesnego zatrzymania pojazdu).

W celu ewentualnych roszczeń zwrotnych oraz rozliczeń korzyści z tytułu użytkowania pojazdu do czasu jego zwrotu przez pokrzywdzonego – Sąd odsyła sprawców na drogę procesu cywilnego. Zadaniem procesu karnego nie jest bowiem dbałość o interesy podmiotu, który doprowadził do zawarcia oszukańczej transakcji.

Odpowiedzialność współsprawców (oskarżonego i dotąd nieustalonego współdziałającego) za szkodę jest solidarna (art. 441 k.c., 422 k.c.).

<p>5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Pkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
<p>Pkt rozstrzygnięcia wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>		
<p>pkt 3-4</p>	<p>Koszty procesu obciążają oskarżonego, skazanego za zarzucane mu przestępstwo; przy czym Sąd uwzględnił złożony podmiotowo charakter sprawy (art. 633 k.p.k.).</p> <p>Na koszty sądowe składały się: opłata od kary (180 zł), a nadto wydatki związane z pozyskaniem karty karnej oskarżonego (30 zł) oraz w 1/2 części wydatki z tytułu</p>		

należności świadków i opinii grafologa (1/2 z 1082,41 zł), 1/2 części ryczału za doręczenia (1/2 z 40 zł) – razem 591,20 zł.

Zwrot wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie - według oświadczenia o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego i załączonego dokumentu fiskalnego. Kwota ta nie przekracza przepisów dot. dopuszczalnej wysokości podwyższenia stawek minimalnych, jest adekwatna do nakładu pracy i wkładu pełnomocnika w wyjaśnienie sprawy (aktywność w toku dochodzenia i na rozprawie, ilości terminów, składanych wniosków i pism procesowych) oraz stopnia skomplikowania sprawy i obszerności materiału dowodowego.

7. Podpis

Sędzia Anna Filipiak